

Jong en illegaal in Nederland

Een beschrijvende studie naar de komst en het verblijf van onrechtmatig verblijvende (voormalige) alleenstaande minderjarige vreemdelingen en hun visie op de toekomst

Richard Staring & José Aarts

Sectie Criminologie, ESL
Erasmus Universiteit Rotterdam

juni 2010

Jong en illegaal in Nederland. Een beschrijvende studie naar de komst en het verblijf van onrechtmatig verblijvende (voormalige) alleenstaande minderjarige vreemdelingen en hun visie op de toekomst /R. Staring & J. Aarts

**Sectie Criminologie, Erasmus School of Law
Erasmus Universiteit Rotterdam**

juni 2010

**Dit onderzoek is uitgevoerd in opdracht van het WODC
© 2010 WODC, ministerie van Justitie. Auteursrechten voorbehouden.**

Samenvatting

Aanleiding van het onderzoek

De achtergrond van het onderhavige onderzoek naar de situatie van (voormalige) alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv) in Nederland is gelegen in de veranderingen die hebben plaatsgevonden in het amv-beleid vanaf 2001. Debat over de effecten van de beleidswijzigingen op de positie van amv's is in belangrijke mate ingegeven door het grote aantal amv's dat tijdens of na de asielprocedure of met het meerderjarig worden met onbekende bestemming verdwijnt en waarover verschillende verhalen de ronde doen. Kamerleden uiten hun zorgen over de amv's die door mensenhandelaren naar Nederland worden gestuurd ofwel in Nederland door mensenhandelaren worden geronseld voor de prostitutie (*Aanhangsel Handelingen II 2006/07*, nr. 61, p. 3422-3426). Ook de verdwijning van jongens en meisjes uit de opvangcentra geeft aanleiding tot kamerdiscussies (*Aanhangsel Handelingen II 2007/08*, nr. 1778). Het grote aantal jonge asielzoekers dat met onbekende bestemming verdwijnt, roept de vraag op wat er met deze 'verdwenen' jongeren is gebeurd. Worden zij slachtoffer van criminaliteit en uitbuiting, verkiezen zij de illegaliteit boven terugkeer naar het herkomstland of maken zij slechts gebruik van de mogelijkheden in het bestaande beleid om zich in Europa te vestigen? Het beschikbare wetenschappelijke onderzoek geeft geen uitsluitsel over wat er nu feitelijk gebeurt met de jongeren die met onbekende bestemming vertrekken. Het startpunt van dit onderzoek is de lacune in de wetenschappelijke kennis over de leefomstandigheden en ideeën van (voormalige) amv's die onrechtmatig in Nederland verblijven.

Onderzoeksvragen en methode

De onderzoeksvragen luiden:

1. Hoe en waarom zijn illegaal verblijvende (voormalige) amv's naar Nederland gekomen?
2. Hoe voorzien illegaal verblijvende (voormalige) amv's in hun levensonderhoud en huisvesting?
3. Welke contacten hebben illegaal verblijvende (voormalige) amv's met de overheid voor wat betreft gezondheidszorg, onderwijs en justitie?
4. Hoe en waar zien illegaal verblijvende (voormalige) amv's hun verblijf in de toekomst en welke factoren spelen hierbij een rol?

Aan de basis van dit onderzoek staan de interviews met 118 voormalige alleenstaande minderjarige vreemdelingen en 41 (hulp)organisaties. De werving van de voormalige amv's heeft plaatsgevonden via twee trajecten. In de eerste plaats zijn verschillende respondenten ge-

worven via de eigen sociale netwerken van de onderzoeksassistenten. In de tweede plaats zijn we bij respondenten terechtgekomen via contacten met vertegenwoordigers van organisaties, instellingen en particulieren die de doelgroep opvangen, begeleiden of andere vormen van ondersteuning bieden. In aanvulling op deze twee strategieën hebben we - waar mogelijk onafhankelijk van de (hulp)organisaties - geprobeerd om met respondenten in contact te komen op specifieke locaties of tijdens gebeurtenissen waar voormalige amv's ook komen.

We hebben vier criteria gedefinieerd die tijdens en na het veldwerk bepalend zijn geweest bij de keuze om respondenten tot de onderzoeksgroep te rekenen. Het eerste criterium is dat de respondent als alleenstaande minderjarige Nederland moet zijn binnengekomen. Het tweede criterium is dat de respondent na de invoering van de Vreemdelingenwet 2000 (april 2001) Nederland moet zijn binnengekomen. Ten derde moet de respondent ten tijde van de dataverzameling tussen de vijftien jaar en vijfentwintig jaar oud zijn. Het vierde criterium is dat de respondent gedurende enig moment onrechtmatig in Nederland moet hebben verbleven. In de loop van het veldwerk hebben we 84 respondenten geïnterviewd die aan alle vier hierboven geformuleerde criteria voldoen. Daarnaast hebben we met 34 jongvolwassen vreemdelingen gesproken die aanvullende waardevolle inzichten konden bieden. Deze jongvolwassen vreemdelingen kunnen we onderverdelen in drie groepen: (1) voormalige amv's die zich al voor de invoering van de Vreemdelingenwet 2000 in Nederland hebben gevestigd (n=8), (2) alleenstaande minderjarige vreemdelingen in vreemdelingenbewaring (n=11) en (3) teruggekeerde jongvolwassen vreemdelingen in Freetown, Sierra Leone (n=15).

In het licht van de kenmerkende onrechtmatige status van de (voormalige) amv's is het samenstellen van een representatieve onderzoeksgroep onmogelijk. De wervingsmethoden kunnen er bovendien toe leiden dat specifieke groepen (voormalige) amv's oververtegenwoordigd zijn in de onderzoeksgroep en andere amv's juist ondervertegenwoordigd. Zo zijn we met veel respondenten in aanraking gekomen via particuliere hulporganisaties. Het is dan ook denkbaar dat (voormalige) amv's die niet of nauwelijks contacten met particuliere hulporganisaties onderhouden in het onderzoek zijn ondervertegenwoordigd. Het is mogelijk dat (voormalige) amv's die gedwongen werkzaam zijn in de prostitutie of andere arbeidssectoren door hun werkgevers dermate goed van (opvang)organisaties worden afgeschermd dat zij onderbelicht zijn in het onderzoek. Ook is het denkbaar dat (voormalige) amv's die er dankzij arbeid of criminaliteit in slagen om onafhankelijk van hulporganisaties een bestaan op te bouwen onderbelicht zijn in het onderzoek. Dergelijke beperkingen en vormen van selectiviteit zijn echter inherent aan onderzoek als dit. Wel hebben we getracht het risico op selectiviteit zoveel mogelijk te beperken door met verschillende onderzoekers onafhankelijk van elkaar respondenten te werven, deze werving ook geografisch te spreiden en respondenten bovendien via verschillende netwerken en organisaties te rekruteren. De brede inzet van

werving via verschillende sociale netwerken en organisaties heeft geresulteerd in een grote mate van diversiteit onder de respondenten in termen van achtergronden, herkomstlanden, leeftijd en woonlocaties in Nederland.

Waarom en hoe zijn de (voormalige) amv's naar Nederland gekomen?

Uit de verhalen van de (voormalige) amv's komt naar voren dat de migratiemotieven vooral te maken hebben met de omstandigheden in het land van herkomst en minder met de aantrekkingskracht van Nederland of andere Europese landen. Het zijn bij de (voormalige) amv's in dit rapport vooral de *push*-factoren die er voor hebben gezorgd dat zij zijn 'weggegaan'. *Pull*-factoren, zoals familie of betere omstandigheden in andere landen, die er voor zorgen dat migranten 'ergens naar toegaan', zijn bij de (voormalige) amv's minder van belang. De migratiemotieven van de (voormalige) amv's kunnen gerelateerd worden aan veranderingen op het op het macroniveau (oorlog, politieke instabiliteit, religieuze conflicten, economische veranderingen) en op veranderingen op het mesoniveau van de uitgebreide familie of de directe omgeving van de jongere. In het laatste geval motiveren respondenten hun komst door te wijzen op het overlijden van hun ouders, gewelddadige conflicten binnen de uitgebreide familie of juist op de context van 'familiehereniging' over internationale grenzen. De 'uitgebreide familie' speelt een rol als initiator van het vertrek als de omstandigheden daar aanleiding toe geven, bijvoorbeeld bij religieuze, politieke of familiale conflicten. Ook heeft een klein aantal (voormalige) amv's zich vanuit het herkomstland met andere familieleden in Nederland herenigd. In het laatste geval heeft de familie die zich al eerder in het westen had gevestigd een duidelijke aantrekkingskracht op de jongeren. Economische motieven spelen ook bij de asielzoekers een rol, maar komen naar verhouding minder voor dan bij de (voormalige) amv's die geen asiel hebben aangevraagd.

Om te kunnen onderscheiden hoe de (voormalige) amv's naar Nederland zijn gekomen, hebben we gebruik gemaakt van drie migratiepatronen die zich onderscheiden in het dominante achterliggende ondersteunende netwerk (familie, mensensmokkel, 'zelfstandig'). Veruit het grootste aantal (voormalige) amv's (n=81) stelt met hulp van mensensmokkelaars naar Nederland te zijn gekomen. Slechts een klein aantal jongeren vertelt onder regie van de familie (n=11) of op eigen gelegenheid (n=10) naar Nederland te zijn gereisd. Bij het dominante patroon waarbij de amv's voor hun komst volledig afhankelijk zijn van mensensmokkelaars, betalen de gesmokkelden of hun familie in het herkomstland geld om de reis te realiseren. Kenmerkend voor de jongeren die onder regie van smokkelaars zijn gekomen, is dat zij na aankomst op zichzelf zijn aangewezen. De mensensmokkelaars onderhouden na aankomst geen contact met de gesmokkelden en bieden hen ook geen verdere ondersteuning. Tegen betaling ondersteunen de smokkelaars uitsluitend de reis van A naar B om na aan-

komst hun bemoeienissen onmiddellijk te beëindigen of om de jongeren bij de politie af te zetten. Deze jongeren hebben veelal geen familieleden of vrienden in het land waar ze arriveren en moeten hun netwerk opnieuw opbouwen. Het zijn ook vaak familieleden in het herkomstland die de smokkelaars weten te vinden en afhankelijk van de mogelijkheden van de smokkelaar de reis naar een specifiek Europees land financieren. Deze jongeren vliegen vaak direct vanuit het herkomstland of een buurland naar het land van bestemming.

De elf minderjarige vreemdelingen die onder regie van de familie hebben gereisd, onderscheiden zich in hun migratiepatroon van de andere jongeren in de omstandigheid dat zij na aankomst in het land van bestemming door familieleden of vrienden worden opgevangen. Deze jongeren reizen van familie in het herkomstland naar familie in het bestemmingsland. Om deze reis te realiseren, huren familieleden van de minderjarige vreemdelingen de diensten van smokkelaars in om de overkomst te realiseren. Soms leveren deze mensensmokkelaars uitsluitend de (vervalste) reisdocumenten of visa, maar ook komt het voor dat ze de volledige reis als begeleider meereizen. De regie blijft echter bij de familie aangezien de jongeren na aankomst door andere familieleden opgevangen en verder geholpen worden.

De tien minderjarige vreemdelingen die zelfstandig hebben gereisd, verplaatsten zich daarentegen vaak van land naar land waarbij ze gebruik maakten van lokaal vervoer, zwart reisden of gebruik maakten van lokale smokkelaars. Vaak betrof het hier relatief korte en belangrijke passages waar de smokkelaars een rol spelen, bijvoorbeeld om een grens te passeren of om van het ene continent naar het andere continent te kunnen komen. Soms bleven zij gedurende enige tijd in een land om bijvoorbeeld geld te verdienen voor de vervolgreis. Deze jongeren hadden voorafgaand aan hun vertrek veelal geen concreet bestemmingsland in gedachten, maar wilden naar Europa of het Westen en hun uiteindelijke bestemming werd vooral bepaald door de contacten en ideeën die zij onderweg opdeden.

Hoe voorzien illegaal verblijvende (voormalige) amv's in hun levensonderhoud en huisvesting?

In retrospectief is de rechtmatige verblijfsperiode voor de (voormalige) amv's een belangrijke periode. Tijdens het rechtmatige verblijf in de opvang creëren de (voormalige) amv's nieuwe en uiteenlopende sociale contacten in Nederland, die zij later tijdens hun onrechtmatige verblijf gebruiken om op verschillende terreinen ondersteuning te verkrijgen. Bovendien verga- ren de jongeren tijdens hun rechtmatige periode kennis over Nederland, de regels en de gebruiken die hen later ook van pas komen. Voor het merendeel van de (voormalige) amv's kwam rond hun achttiende verjaardag - en bij sommige personen al enige tijd daarvoor - een einde aan de bescherming en zekerheid van de opvang en moesten zij noodgedwongen op eigen benen staan. Het sterk gestructureerde leven dat deze jongeren tot hun achttiende hadden, in het bijzonder op het gebied van huisvesting, zorg en inkomen, viel weg. Het over-

grote deel van de respondenten is op de een of andere wijze met onbekende bestemming (MOB) gegaan. Veruit de grootste groep MOB bestaat uit (voormalige) amv's die rond hun achttiende verjaardag uit de opvang verdwenen nadat ze bericht hadden gekregen dat hun amv-vergunning niet meer verlengd zou worden en de voorzieningen zouden worden stopgezet. In de tweede plaats zien we een kleine groep (voormalige) amv's die al op minderjarige leeftijd de uitkomst van hun asielaanvraag niet wil afwachten en verdwijnt. In de derde plaats zijn enkele respondenten vanuit vreemdelingenbewaring op straat gezet en met onbekende bestemming vertrokken.

De constructie van een nieuw sociaal netwerk

De (voormalige) amv's zijn niet ingebed in een ondersteunend (etnisch of familiaal) netwerk waar zij op terug kunnen vallen, maar zij creëren tijdens de asielprocedure en de daaropvolgende periode een nieuw sociaal netwerk. Deze sociale netwerken zijn heterogeen naar etniciteit en administratieve status en bescheiden in omvang. Een belangrijk deel van de contacten van de jongeren wordt gevormd door (voormalige) amv's die ook onrechtmatig verblijven en/of (voormalige) amv's die hun verblijfspositie recentelijk hebben weten te formaliseren. In beide gevallen betreft het personen die in een vergelijkbare sociaaleconomische positie verkeren en betrekkelijk weinig mogelijkheden hebben tot het bieden van ondersteuning aan de jongeren. Daarnaast bestaat een deel van het sociale netwerk uit autochtone Nederlanders, waaronder professionals en leeftijdsgenoten, die de jongeren hebben leren kennen tijdens het onderwijs en in hun vrije tijd.

Werk en inkomsten

Aangezien de meerderheid van de respondenten ten tijde van de dataverzameling geen rechtmatige verblijfsstatus heeft, betekent dit dat zij onder normale omstandigheden is uitgesloten van formele loonarbeid of zelfstandig ondernemerschap en de verzorgingseconomie. Tevens komt in dit onderzoek naar voren dat slechts een derde van de (voormalige) amv's (incidenteel) zwart werkt. Waar in eerder onderzoek naar illegale vreemdelingen de schaars-te aan arbeid ten grondslag lag aan hun non-participatie, speelt dit bij de jongeren uit de onderzoeksgroep minder mee. Werken impliceert een grotere kans op aanhouding en deze angst om tijdens het werk aangehouden te worden (waardoor een geslaagde verblijfsprocedure in het gedrang komt) is van grotere invloed op de keuze om wel of niet (zwart) te gaan werken. De sectoren waarin de jongeren zwart werk verrichten, lopen uiteen van de schoonmaak en de bouw tot de horeca en de persoonlijke dienstverlening. Het werk kenmerkt zich door onzekere arbeidstijden: er zijn vaak weinig uren beschikbaar en het werk vindt veelal op oproepbasis plaats. Het loon is karig en slechts weinig jongeren kunnen het zich permitteren om uitsluitend van het salaris uit het zwarte werk te leven.

Criminaliteit

Voorts blijkt dat veruit de grootste groep (voormalige) amv's zich niet met criminaliteit inlaat. Wanneer dat wel het geval was, ging het om zaken die zich in het verleden afspeelden. Twaalf respondenten vertelden dat ze in het verleden betrokken waren bij criminele activiteiten in Nederland, zoals geweld (tijdens de asielprocedure of in de formele opvang), drugs, vermogensdelicten (diefstal en heling) en fraude met documenten. Deze activiteiten werden vooral gepleegd tijdens de rechtmatige (minderjarige) periode, of net na het onrechtmatig worden en hadden als doel het voorzien in eigen levensonderhoud. De meerderheid van de respondenten geeft aan dat zij zich bewust verre houden van criminele activiteiten met het oog op de mogelijkheden voor een rechtmatig verblijf in de toekomst. De (voormalige) amv's die dankzij valse documenten Nederland zijn binnengekomen of wit kunnen werken en de jongeren die gebruik maken van andermans identiteitspapieren, bijvoorbeeld om te werken, hebben in deze gevallen een andere perceptie op juridische kwalificaties als fraude en criminaliteit. Het zijn wat hen betreft handelingen die onlosmakelijk verbonden zijn met irreguliere migratie en illegaal verblijf en niet met criminaliteit.

Huisvesting

Het merendeel van de jongeren heeft een korte of langere periode op straat doorgebracht. Vooral de eerste periode na de beëindiging van de formele opvang of op het moment dat de (voormalige) amv's met onbekende bestemming uit de opvang verdwijnen, blijkt de periode te zijn waarin de jongeren op straat zwerven. Pas na verloop van tijd vinden deze jongeren op basis van nieuw opgedane contacten geschiktere vormen van huisvesting. De meerderheid van de respondenten maakt gratis gebruik van een woonruimte. De keerzijde van deze gratis inwoning is de schaamte waar veel respondenten mee worstelen. Deze schaamte leidt er in een enkel geval zelfs toe dat (voormalige) amv's liever de nacht buiten doorbrengen dan een beroep te doen op vrienden. Vaker proberen de (voormalige) amv's hun schaamte te compenseren door beloftes te doen over terugbetaling zodra ze over een verblijfsstatus en over geld beschikken. Daarnaast hebben we ook enkele gevallen van machtsmisbruik beschreven die verweven zijn met gratis of goedkope huisvesting en met de onrechtmatige positie van de (voormalige) amv's. In ruil voor huisvesting of onder dreiging met aangifte van illegaal verblijf, verwachten sommige huiseigenaren of hoofdbewoners dat de (voormalige) amv's bepaalde werkzaamheden verrichten, intieme relaties aangaan of seksuele diensten leveren.

Ondersteuning vanuit het sociale netwerk: particuliere hulporganisaties en vrienden

De (voormalige) amv's worden in hun levensonderhoud en huisvesting vooral ondersteund door vrienden en particuliere hulporganisaties. Het is dankzij deze ondersteuning dat de jongeren hun verblijf in Nederland kunnen continueren en niet op straat belanden. Particuliere

hulporganisaties spelen hierbij een prominente rol. Uit het onderzoek blijkt dat de rol die Nidos innam in het leven van de amv's vóór hun achttiende levensjaar, na hun achttiende ten dele wordt overgenomen door de particuliere hulporganisaties.

De steun die de respondenten ontvangen van vrienden en van particuliere hulporganisaties is echter niet vrijblijvend. Het aannemen van cliënten door particuliere hulporganisaties, inclusief de bijbehorende praktische en financiële ondersteuning, is gebonden aan criteria. Hulporganisaties bekijken onder meer of de (voormalige) amv zicht heeft op een toekomstig regulier verblijf in Nederland. Indien er geen perspectief is op verblijf, hanteren de meeste organisaties een perspectief op terugkeer naar het land van herkomst en verwachten zij dat de vreemdeling met International Organization for Migration (IOM) samenwerkt om deze terugkeer vorm te geven. De beoordeling of er sprake is van (juridisch) perspectief op verblijf gebeurt soms, vooral bij de meer professioneel ingerichte hulporganisaties, op basis van een consequente systematiek, bijvoorbeeld aan de hand van een vluchtverhaalanalyse. Soms spelen ook andere niet-juridische factoren een rol en krijgt de jongere ondersteuning vanuit de persoonlijke betrokkenheid van een hulpverlener. Een ander criterium dat hulporganisaties hanteren is dat ze in principe alleen cliënten uit de eigen gemeente of regio aannemen. Ten slotte wordt er bij sommige particuliere hulporganisaties een tegenprestatie van de jongere geëist, bijvoorbeeld in de vorm van 'vrijwilligerswerk'.

Een noodlijdende groep?

De bevindingen in dit onderzoek laten zien dat de leefomstandigheden waaronder de voormalige amv's in Nederland verblijven naar Nederlandse maatstaven als ronduit slecht te kwalificeren zijn. De voormalige amv's hebben moeite om onderdak te vinden en te houden en zijn in grote mate afhankelijk van de minimale (financiële) ondersteuning van particuliere hulporganisaties en vrienden. Deze jongeren zijn weliswaar in staat om met deze minimale inkomsten op een basale manier in hun levensonderhoud te voorzien, maar het is geen vanzelfsprekendheid. Ze hebben recht op medische hulp en maken ook gebruik van de gezondheidszorg. Desalniettemin weet niet iedereen de weg naar medische zorg te vinden en geven veel voormalige amv's aan met psychische problemen te kampen. Het perspectief dat deze (voormalige) amv's hebben, is problematisch. Ze hebben onder bepaalde omstandigheden recht op onderwijs, maar kunnen hier om verschillende redenen niet altijd gebruik van maken. Deze onrechtmatig verblijvende jongeren hebben geen mogelijkheden om zich in hun vrije tijd via onderwijs en arbeid volwaardig te ontwikkelen. Ze richten zich op een rechtmatig verblijf in Nederland en proberen uit handen van de politie te blijven uit angst voor uitzetting. Deze selectieve groep onrechtmatig verblijvende jongeren leiden daarmee een leven dat ver staat van het relatief onbezorgde leven van 'de doorsnee Nederlandse jonge-

ren' die bij hun ouders wonen, naar school gaan, baantjes hebben, geld verdienen en ook kunnen uitgeven aan allerlei consumptiegoederen.

Slachtoffers van mensenhandel in de seksindustrie?

De zorgen vanuit de politiek over de kwetsbare (voormalige) amv's die vanuit de opvang of tijdens het onrechtmatige verblijf door mensenhandelaren in Nederland in de prostitutie worden uitgebuit, kunnen op basis van ons onderzoek niet worden bevestigd. Tijdens onze uitgebreide zoektocht naar onrechtmatig verblijvende (voormalige) amv's hebben we met twee slachtoffers van mensenhandel in de seksindustrie kunnen spreken. Dit betekent uiteraard niet dat er onder de (voormalige) amv's geen slachtoffers van mensenhandel in de gedwongen prostitutie zijn, maar wel dat naar alle waarschijnlijkheid dit fenomeen minder omvangrijk is dan in de politiek en in de media wordt verondersteld. Als (voormalige) amv's na het onrechtmatig verblijf op grote schaal gedwongen zouden worden in de seksindustrie, dan hadden we op basis van onze brede methodologische aanpak meer slachtoffers van uitbuiting in de gedwongen prostitutie moeten vinden en hadden we bovendien meer verhalen van jongeren hierover moeten horen.

Slachtoffers van 'overige uitbuiting' binnen mensenhandel?

Sinds 2005 omvat de juridische definitie van mensenhandel ook slavernij en met slavernij of dienstbaarheid vergelijkbare praktijken en tevens gedwongen of verplichte arbeid of diensten, ook samengevat onder de term 'overige uitbuiting' (artikel 273f Sr, lid 2). Daar waar de overheid vreest voor uitbuiting in de seksindustrie, laat het onderzoek zien dat de (voormalige) amv's grotere risico's lopen om uitgebuit te worden in de sfeer van huisvesting en werk buiten de seksindustrie.

Tijdens de interviews met de (voormalige) amv's zijn we regelmatig geconfronteerd met verhalen over misstanden op de terreinen van werk en huisvesting. In ruil voor gratis of goedkope huisvesting - en soms onder de dreiging van aangifte van illegaal verblijf - verwachten sommige huiseigenaren of verhuurders dat de (voormalige) amv's arbeid verrichten, intieme relaties aangaan of seksuele diensten leveren. Op het terrein van zwart werk vertellen de jongeren over de slechte arbeidsomstandigheden waar ze als gevolg van hun onrechtmatige status mee geconfronteerd worden en die voor hen zelfs aanleiding kunnen vormen om met het werk te stoppen. Andere jongeren zien hun kwetsbare positie op de arbeidsmarkt en de slechte bijbehorende werkomstandigheden als een logisch - bijna vanzelfsprekend - gevolg van hun onrechtmatige status. Zij zijn ervan overtuigd dat zij aan deze omstandigheden niets kunnen veranderen en dat ze die moeten accepteren of moeten stoppen met het werk.

De (voormalige) amv's die (wel eens) zwart werken, hebben vrijwel altijd zelf de stap naar de werkgever gezet. Deze omstandigheid is echter minder relevant dan de wetenschap dat de tewerksteller zich bewust moet zijn geweest van de feitelijke omstandigheden van de betrokkene waaruit het overwicht voortvloeit. De noodzaak om inkomsten uit arbeid te genereren of om huisvesting te vinden, kan onder de (voormalige) amv's zo groot zijn dat zij slechte omstandigheden gemakkelijker zullen accepteren. In lijn met de argumentatie van Lestrade en Ten Kate (2009) menen wij dat - afhankelijk van de verdere specifieke omstandigheden - deze noodzaak om te werken onder slechte omstandigheden de vrije wil beperkt en het inderdaad mogelijk is te spreken van gedwongen arbeid. Er is ons hierbij niet gebleken dat er sprake was van dwang door middel van fysiek geweld. Wel kunnen we constateren dat er soms sprake is van indirecte dwang, waarbij gedacht kan worden aan de druk die werkgevers creëren door te dreigen met (gedeeltelijke) inhouding van het salaris, het beëindigen van huisvesting of het doen van een aangifte van onrechtmatig verblijf. Ook zullen de (voormalige) amv's, vanuit de angst aangehouden te worden, minder snel dan gebruikelijk aangifte van uitbuiting tegen een werkgever doen. De kwetsbaarheid van (voormalige) amv's komt daarmee vooral tot uitdrukking in verregaande afhankelijkheidsrelaties en situaties van uitbuiting op onderbelichte terreinen van huisvesting en arbeid buiten de seksindustrie.

De (voormalige) amv's kunnen niet uitsluitend als machteloze slachtoffers van uitbuiting en 'moderne slavernij' getypeerd worden. Er zijn tenminste twee factoren die deze afhankelijkheid van werkgevers en huurbazen tegengaan en uitbuiting belemmeren. In de eerste plaats ontvangen de meeste (voormalige) amv's emotionele en financiële steun van particuliere hulporganisaties en is het merendeel van de jongeren dus niet (volledig) afhankelijk van zwart werk. In de tweede plaats zorgt de sterke oriëntatie op een rechtmatig verblijf in Nederland er onder de (voormalige) amv's voor dat zij uit angst voor de risico's op aanhouding tijdens het werk genoeg nemen met de (beperkte) steun van vrienden en hulporganisaties. De particuliere hulporganisaties en de focus van de jongeren vormen daarmee een buffer tegen uitbuiting. Ook hier zit echter een keerzijde aan. Vrienden en kennissen profiteren soms op hun manier van de diensten van de (voormalige) amv's, bijvoorbeeld op het gebied van arbeid. De ongelijkwaardige uitwisseling van arbeid tegen geld, goederen of diensten geleverd door vrienden, landgenoten en particuliere hulporganisaties kan in bepaalde situaties zorgen voor vormen van meervoudige afhankelijkheid, waarbij de jongere voor bijvoorbeeld huisvesting, juridische steun en levensonderhoud afhankelijk is van één organisatie of van een partner of vriend. Afhankelijk van de omstandigheden waaronder deze afhankelijkheidsrelatie tussen de (voormalige) amv en de particuliere hulporganisatie vorm krijgt en alle goede bedoelingen ten spijt, ligt naar ons idee hier ook een risico op uitbuiting.

Welke contacten hebben illegaal verblijvende (voormalige) amv's met de overheid voor wat betreft gezondheidszorg, onderwijs en justitie?

De meeste (voormalige) amv's in dit onderzoek beschikken over relatief veel vrije tijd omdat ze veelal niet werken en geen opleiding volgen. De (voormalige) amv's gaan op verschillende manieren met deze vrije tijd om en dit komt tot uitdrukking in het onderscheid tussen twee (ideaaltypische) leefpatronen. In het eerste patroon leiden de (voormalige) amv's een 'teruggetrokken bestaan', wat zich uit in minimale sociale contacten, vooral met mensen die in een vergelijkbare kwetsbare positie als zichzelf verkeren. Verder ondernemen deze jongeren weinig activiteiten buiten de deur. Ze laten zich vooral leiden door de angst om aangehouden te worden en begeven zich daarom zo min mogelijk op straat. Het tweede patroon hebben we omschreven als een 'ondernemend bestaan'. Deze jongeren beschikken juist over een omvangrijk en heterogeen netwerk dat steun en hulp kan bieden. Deze jongeren ontplooiën juist veel activiteiten buiten de deur om de tijd door te komen en laten zich niet tegenhouden door de angst voor aanhouding. Sommigen verliezen daarbij de voorzichtigheid uit het oog of vergeten zelfs dat ze geen verblijfsstatus hebben. We hebben voorts gezien dat de jongeren diverse strategieën hanteren om zich in de openbare ruimte te bewegen en dat ze die soms ook inzetten om toegang te krijgen tot bepaalde voorzieningen. De (voormalige) amv's verzwijgen of benadrukken juist hun onrechtmatige verblijfsstatus om vriendschappen in stand te houden of om ondersteuning door hulpinstanties te krijgen. (Voormalige) amv's nemen soms een legale status aan door strategisch gebruik te maken van eigen oude persoonsdocumenten of door persoonsdocumenten van anderen te gebruiken, al dan niet tegen betaling. Daarnaast reduceren (voormalige) amv's het risico om aangehouden te worden door zich aan de geldende regels in de openbare ruimte te houden. Tegelijkertijd constateerden we ook dat met name de (voormalige) amv's die vallen binnen het ondernemende leefpatroon, deze strategieën - en hun onrechtmatige verblijfsstatus - soms eenvoudigweg vergeten en als gevolg van een zekere overmoed uiteindelijk aangehouden worden.

Eén van de terreinen waarop de (voormalige) amv's sommige van de hierboven beschreven strategieën gebruiken, is dat van de gezondheidszorg. We zien dat de jongeren in belangrijke mate gratis toegang tot de medische zorg weten te realiseren met behulp van hun sociale contacten, in het bijzonder via de particuliere hulporganisaties. Een beduidend kleiner deel van de jongeren legt op eigen houtje contact met zorgverleners en betaalt hier direct voor. Een deel van de respondenten maakt geen gebruik van medische zorg. Zij hebben dit niet nodig of beschikken niet over de kennis en de juiste contacten om bij de artsen terecht te komen.

Het grootste probleem waar de jongeren tijdens hun opleiding tegenaan liepen - naast de Nederlandse taal - betrof de moeilijkheid om de opleiding te kunnen afronden. Dit hing in de meerderheid van de gevallen samen met het meerderjarig worden, als gevolg waarvan de

(financiële) steun van Nidos beëindigd werd en de respondent de opleiding niet meer kon betalen of door het opleidingsinstituut geweigerd werd vanwege het onrechtmatige verblijf. Ook stages vormden vaak, om dezelfde redenen in combinatie met het ontbreken van een werkvergunning, een struikelblok waardoor sommige jongeren hun opleiding niet hebben kunnen afsluiten met een diploma of certificaat.

Het ontbreekt de (voormalige) amv's veelal aan kennis over hun eigen rechten op bijvoorbeeld het gebied van medische zorg en onderwijs. De jongeren leren hun rechten vooral van hulpverleners, maar ook die weten niet altijd even precies waar de onrechtmatig verblijvende jongeren recht op hebben en/of kunnen dit moeilijk overbrengen. De onwetendheid van de jongeren wordt verder gevoed door situaties die zich voordoen in de directe omgeving van de jongeren, waarbij bekenden in een vergelijkbare administratieve positie geen steun ontvangen of bijvoorbeeld moeten betalen voor medicijnen.

Ruim de helft van de (voormalige) amv's in dit onderzoek is ooit aangehouden door de politie, meestal vanwege illegaal verblijf. De meeste aanhoudingen vonden plaats op momenten dat de jongeren aan het reizen waren, bijvoorbeeld tijdens een controle aan de grens. Een meerderheid van hen heeft een periode in vreemdelingenbewaring doorgebracht. (Voormalige) amv's, die in vreemdelingenbewaring zitten of in het verleden hebben gezeten, zijn hierover vol onbegrip. Zij vinden de bewaring onrechtvaardig en trekken voortdurend de vergelijking met detentie en de gevangenis. Zij stellen niet betrokken geweest te zijn bij criminële activiteiten en slechts voor illegaal verblijf vast te zitten. Andere factoren die hieraan bijdragen zijn de onzekerheid over de duur van het verblijf in vreemdelingenbewaring, de onzekerheid over de afloop van de bewaring (uitzetting naar het land van herkomst dan wel terug op straat), de taal- en culturele verschillen tussen de jongeren onderling en in relatie tot de medewerkers. De reden van opheffing van de vreemdelingenbewaring is voor de meeste respondenten onduidelijk. De meerderheid van de jongeren vertelt dat ze op een dag mochten vertrekken met een ontslagbrief en de mededeling dat ze binnen een bepaalde periode (24 of 48 uur) Nederland zelfstandig dienden te verlaten. Deze onduidelijkheid over de opheffing zorgde voor gevoelens van ongeloof en verbijstering wanneer de jongeren eenmaal weer op straat stonden.

Hoe en waar zien illegaal verblijvende (voormalige) amv's hun verblijf in de toekomst en welke factoren spelen hierbij een rol?

De beslissing om in Nederland te blijven is de uitkomst van een serie afwegingen die gerelateerd zijn aan de omstandigheden in Nederland en aan de omstandigheden in het land van herkomst. Uiteindelijk kiezen deze jongeren de onzekerheid van het onrechtmatige verblijf in Nederland boven de nog grotere onzekerheid van een verblijf elders of in het land van herkomst. Doormigreren is voor de meeste (voormalige) amv's geen reële optie. De kennis

over Nederland en de contacten die zij hier hebben opgebouwd zijn te waardevol om in te ruilen tegen de onzekerheid van een nieuw land waar zij geen vrienden hebben en de situatie niet kennen. Terug naar het land van herkomst is evenmin een reële optie voor de (voormalige) amv's. De argumenten die zij hiervoor hebben gebruikt, liggen in lijn met de argumenten om te blijven of om niet door te migreren. De respondenten in Sierra Leone bieden relevante inzichten in de omstandigheden na terugkeer. De respondenten die zelfstandig zijn teruggekeerd hebben tijd gehad om zich voor te bereiden op de feitelijke terugkeer, hebben veelal geld gespaard of een toelage via IOM ontvangen. De jongeren die zijn uitgezet en noodgedwongen zonder geld, contacten en voorbereiding moesten terugkeren hebben daarmee in het begin een achterstand ten opzichte van de jongeren die zelfstandig zijn teruggekeerd.

Eenmaal terug in Sierra Leone vervalt voor de meeste jongeren het initiële verschil tussen zelfstandige dan wel gedwongen terugkeer en worden ze geconfronteerd met overeenkomstige problemen. De jongeren zijn na een jarenlang verblijf in Nederland het leven in hun vaderland ontwend en zijn hun geld al snel kwijt aan alledaagse noodzakelijke voorzieningen als huisvesting en eten of medische zorg voor een familielid. Contacten met achtergebleven familieleden verlopen na terugkeer moeizaam. Dit heeft enerzijds te maken met het gegeven dat de betrokkenen door de lange afwezigheid uit elkaar zijn gegroeid. Anderzijds koesteren familieleden en vrienden hoge verwachtingen van de teruggekeerde jongeren. Familieleden hebben vaak financieel geïnvesteerd in het vertrek van de jongeren en verwachten op hun beurt (financiële) steun en welvaart terug. Naast de hoge verwachtingen heerst er ook wantrouwen ten opzichte van de jongeren. De familie kan en wil vaak niet begrijpen dat iemand die in Europa heeft gewoond, zonder iets is teruggekomen. Deze emoties van wantrouwen en teleurstelling leiden er meestal toe dat de familieleden de teruggekeerde jongeren niet willen ondersteunen in termen van huisvesting of voedsel. De contacten die de respondenten denken te hebben na hun terugkeer blijken dus in de meerderheid van de gevallen feitelijk geen ondersteuning te bieden.